

Starému sadu, jabloním

Červená z jablek steče do mezí
Než tmavomodrá noc bělmo rána pustí
ve starých větvích světlo z nedělí
a v domcích naproti odraz její jak zašlá sláva
řádky v dlani jsou polní cesty
stín lesa usadil se v duši
než černí ptáci z louky odletí
zmizí i ranní rosa
do puklin dřeva padne stesk
z ticha tvář se noří
jeden se projde zápražím
by druhý hlavu do dlaní složil

Požářiště

Všechno třikrát zahoří
A něco z toho jednou vzplane
Dere se láska do dveří
Jak říčních racků peří
Slíbil jí všechno
Přiložil
Za žárem letěl
Vzňal se
Sám běžel lásce naproti
Popálen prázdnými kdyby
Doutnal a slábnul na stráních
Na cestách dohořival
Popelem mizel k věčnosti
Ten vítr, jež ho slýchával
Rozesel po polích květy toužebnosti

Ravi a Stendje

Tvůj odraz ve skle je i není cizí
Zvenčí ti někdo zamává
A někdo další rozpustí se v mlze
Z města čáry a z lidí louže
Vzpomínky zamkly přítomnost
A jiná místa vítají tě svěže
Jak mlčící srdce plující obzorem
Nevidím citem a nečtu očima
Nečekám na medové plástve
Až zavoní tu do ticha
Než čas provleče nití další den
Než už nikdo nepřijde
Než se narodíme
Než nám zima navždy vezme dech

Nikomu

Dotkni se prázdna
Dnes se mu nechce zůstat ani odejít
Vedle skříně stůl
v objetí pokoje
v jeho líbeznosti
v těsném sousedství
prastarých vzorů
na vybílené zdi tančí
stíny odnaproti
nač mlčet slovy
naříkat mezi ubrusy
pro cosi z dávných časů litovat ten pokoj
otiskem prstu myslet na vsáklou minulost

odírat smutek o hrany domovních dveří
dívat se na kanape rostoucí z podlahy
až do nebe
vždyť přece je tu plno
co s prázdnem vadne do tiché samoty
Nechce zůstat ani odejít

Devětaosmdesátá pátá cesta studentů Hedviky a Tomáše

Bez přípravy
Bez jeho očí
Bez jejích řas
Bez jejich vlasů
Bezprizorně
Volným pádem
Neletí
Do ráje ani jinam
Zatím
Přes okraj hráze
Přes příkrov rybníka
Pozpátku v čase
Přeletí
K Libavé do Vydří
K Anně a ránu
Tak chladně
Uletí
Od síně k chrámu
Od mládí k stáru
Láska jako šrám